

Melancolía

Na profunda melancolía
pérdense os días sen razón
un sentir de triste agonía
que embarga o corazón.

O recordo do que foi
deslízase como un río
e na escuridade se dissolve
cada soño perdido.

O eco da soidade
resoa no silencio
e na alma se deposita
un profundo descontento.

Pero aínda na melancolía
hai espazo para a luz
unha esperanza que renace
baixo o manto da cruz.

Así que na medio da sombra
busquemos a claridade
e encontremos na melancolía
a forza para seguir adiante.

A Brétema

Na atmosfera fría e densa,
deslízase a brétema sixilosa,
como un velo que cubre a natureza,
ocultando a súa beleza misteriosa.

Entre as súas hebras grises e etéreas,
escóndense secretos e murmurios,
un aura de misterio e nostalxia,
que envolve os campos e os cerros.

A brétema é como un susurro suave,
que acaricia a pel e o alma,
nos invita a contemplar o invisible,
a deixarnos levar pola súa calma.

No seu abrazo silencioso e frío,
perdémonos nun mundo etéreo,
onde o tempo se detén,
e todo se volve efémero.

Camiñar entre a brétema é como danzar,
con o incerto, o descoñecido,
un poema sen palabras que contar,
só o rumoreo do vento falou.

E así, no medio da brétema,
encontramos a paz e a beleza,
un momento de quietude e harmonía,
que nos envolve cona súa gran tristeza.